

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 85.867 van 9 maart 2000
in de zaak A. 86.995/VII-19.519.**

In zake : de n.v. STOETERIJ TEN ROZEN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat Chr. RASSCHAERT,
kantoor houdende te WETTEREN,
Begijneweidestraat 17

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad
van OOST-VLAANDEREN.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. STOETERIJ TEN ROZEN op 27 september 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 29 juli 1999 waarbij haar beroep ingesteld tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Aalst van 7 maart 1999, waarmee aan de verzoekende partij de milieuvergunning wordt geweigerd voor het exploiteren van een inrichting voor het fokken en africhten van paarden, gelegen op de percelen kadastraal bekend onder Aalst, Afdeling 3, sectie E, perceelnummers 139/d, 142/b/2, 142/m, 142/m/2, 142/2, 142/y, 143/b, 144/a en 144/b aan de Rozendreef 245 te Aalst, ongegrond wordt verklaard en het beroepen weigeringsbesluit wordt bevestigd;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
P. PROV00ST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 26 januari 2000
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 februari
2000;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter
M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
W. RASSCHAERT die, loco Advocaat Chr. RASSCHAERT ver-
schijnt voor de verzoekende partij, en van Bestuurs-
secretaris C. HUYSENTRUYT, die verschijnt voor de
verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
P. PROV00ST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak als
volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij baat een
paardenfokkerij en inrichting voor paardensport uit in
Aalst. Zijzelf omschrijft de inrichting als volgt:

"De stoeterij behelst een aantal activiteiten, die
geenszins zijn gelijk te schakelen met die van een
loutere paardenmanège.

Zo is er voorzien in een trainingscentrum voor het
trainen van eigen of andermans paarden met het doel
ze een aangepaste en juiste techniek of houding aan

te leren wat dressuur betreft, met daarnaast ook het africhten van paarden voor springwedstrijden.

Voorts een kweekafdeling waarbij fokmerries worden gehouden. Tevens worden dekhengsten ter beschikking gesteld en worden de technieken van draagmoederschap toegepast.

Tenslotte wordt ook een deel aan veehouderij gedaan, meer bepaald wordt dit beperkt tot de vetmesterij, zonder melkproduktie".

Volgens de bestreden beslissing wordt er ook een bar uitgebaat.

De inrichting bevindt zich op een terrein van 6 ha, waarvan 4 ha in gebruik is.

Niet betwist wordt dat het grootste gedeelte van de inrichting in landschappelijk waardevol agrarisch gebied ligt; er is discussie over de vraag of niet een gedeelte in parkgebied ligt.

1.2. Na een weigering door het college van burgemeester en schepenen van de stad Aalst (29 februari 1988) verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen op 19 mei 1988 een bouwvergunning voor een stalling/schuur.

Op 3 december 1990 verleent het college van burgemeester en schepenen aan Patricia VAN NECK, thans bestuurder van de verzoekende partij, vergunning voor de exploitatie van een bovengrondse propaangastank met een waterinhoud van 1.600 liter.

Op 14 september 1992 verleent het college van burgemeester en schepenen aan de verzoekende partij, opgericht in 1991, vergunning voor "het houden van 70 paarden en het stapelen van 210 m³ dierlijke mest", voor een termijn van vijf jaar.

1.3. Door een volgens de verzoekende partij "administratieve vergetelheid" wordt pas 13 maanden na het verstrijken van de vergunning van 14 september 1992 een nieuwe milieuvergunningsaanvraag ingediend.

Het gaat om volgende inrichtingen :

- stallen voor 70 paarden (rubriek 9.4.3.c.1°);
- de opslag van 210 m³ dierlijke mest (rubriek 28.2.c.1°);
- septische putten voor de behandeling van huishoudelijk afvalwater (rubriek 3.6.1);
- de opslag van 3.000 + 1.000 liter mazout (rubriek 17.3.6.1°.b);
- de opslag van 1.000 liter propaangas (rubriek 16.8.1°);
- het stallen van 25 autovoertuigen en/of aanhangwagens, andere dan personenwagens (rubriek 15.1.1°);
- een inrichting voor ruiters-, draf-, ren- en mensport; voor verhuur en africhting van paarden (2 pistes) (rubriek 32.4).

Op 1 maart 1999 weigert het college van burgemeester en schepenen de vergunning.

1.4. De verzoekende partij tekent beroep aan tegen de weigering.

1.5. De Vlaamse Landmaatschappij verleent een ongunstig advies, als volgt gemotiveerd : tot 1997 werd geen aangifte van mestproductie gedaan, de aangifte voor het aanslagjaar 1998 werd pas op 27 november 1998 gedaan; er is geen vergunde mestproductie omdat de vergunning is verstreken, zodat het gaat om een vraag voor een nieuwe inrichting met stijging van de mestproductie; het bedrijf is niet genotificeerd als gezinsveeteeltbedrijf, maar ook indien dat wel zo zou zijn, zou de aanvraag niet voldoen aan de voorwaarden van artikel 4, § 2, 3°, van het zogenaamde vergunningenbesluit.

De afdeling milieuvergunningen verleent een ongunstig advies omdat naast het probleem van de stijgende mestproductie er ook strijdigheid is met artikel 5.9.3.1, §1, van Vlarem II.

De afdeling ruimtelijke ordening verleent een ongunstig advies om reden van een reeks bouwovertreddingen.

De Vlaamse Milieumaatschappij wil dat het huishoudelijk afvalwater niet langer in oppervlaktewater wordt geloosd, maar wel in de nabijgelegen riolering.

De provinciale milieudeskundige verleent een ongunstig advies om dezelfde redenen als de reeds weergegeven adviezen.

De provinciale milieuvergunningscommissie adviseert ook ongunstig, in hoofdzaak omwille van de bouwovertreddingen, de gedeeltelijke ligging in parkgebied, en de mestproblematiek.

1.6. Op 29 juli 1999 wordt de bestreden beslissing genomen : het beroep wordt verworpen.

De motivering luidt in essentie als volgt :

"Overwegende dat, aangezien de vergunning voor het houden van dieren vervallen is, de vergunde mestproductie 0 kg P_2O_5 bedraagt; dat er bovendien tot en met 1997 geen Mestbankaangiften werden ingediend; dat er pas eind 1998 een aangifte voor het aanslagjaar 1998 werd ingediend; dat de aanvraag dus gepaard gaat met een stijging van de mestproductie (70 paarden komt overeen met een productie van 2.414 kg P_2O_5); dat de inrichting niet genotificeerd is als een gezinsveeteeltbedrijf, zodat niet voldaan wordt aan art. 4 §2, 3° van het Vergunningenbesluit; dat de bepalingen van art. 4 §2 inzake veranderingen met stijging van de mestproductie enkel gelden voor gezinsveeteeltbedrijven; dat er dus niet wordt voldaan aan de bepalingen van het Mestdecreet;

Overwegende (dat) de inrichting niet als een bestaande veeteeltinrichting, noch als een bestaande landbouwinrichting kan beschouwd worden (geen aangifte voor het jaar 1993 gedaan) zodat de exploitatie van deze inrichting niet toegelaten is (art. 5.9.3.1, §1 : exploitatie kan enkel indien het een bestaande veeteeltinrichting betreft);

Overwegende dat er zich een aantal problemen stellen die echter oplosbaar zijn :
(...)

Overwegende dat uit het advies van AROHM blijkt dat het complex wellicht is aangetast door een reeks bouwovertradingen :

- de afmetingen van de op 19-05-1988 door de bestendige deputatie vergunde gebouwen (stalling en schuur) komen niet overeen met die van het voormelde inplantingsplan;
- tussen en in de omgeving van die gebouwen zijn op dat inplantingsplan constructies voorgesteld waarvoor geen bouwvergunning bekend is;
- verspreid op het terrein staan eveneens kleine constructies in overtrading; dat bovendien het voorste deel van de inrichting, met 2 kleinere gebouwen met paardenboxen zich in een parkgebied bevindt waarmee ze niet verenigbaar zijn; dat in het dossier zich bovendien geen enkele bouwvergunning bevindt;

Overwegende dat de inrichting rekening houdend met haar kenmerken en omvang, en rekening houdend met de ligging ten overstaan van gebieden die hindergevoelig zijn, een te grote negatieve impact zou hebben op mens en leefmilieu";

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat blijkens de sub 1.6. geciteerde overwegingen van het bestreden besluit prima facie volgende essentiële weigeringsmotieven kunnen worden ontwaard :

- 1) er is niet voldaan aan artikel 4, § 2, 3°, van het besluit van de Vlaamse regering tot uitvoering van de artikelen 33 en 34 van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen (het zogenaamde Vergunningenbesluit);

- 2) de inrichting kan niet als een bestaande veeteeltinrichting, noch als een bestaande landbouwinrichting worden beschouwd zodat krachtens artikel 5.9.3.1., § 1, van Vlarem II de exploitatie van de inrichting niet kan worden toegelaten;
- 3) uit het advies van AROHM blijkt dat het complex is aangetast door een reeks bouwovertreddingen en dat het deel van de inrichting gelegen in parkgebied niet verenigbaar is met de omgeving;
- 4) de inrichting zal, rekening houdend met haar kenmerken en omvang en met de ligging ten opzichte van de hindergevoelige gebieden, een te grote negatieve impact hebben op mens en leefmilieu;

2.1.2. Overwegende, wat het eerste weigeringsmotief betreft, dat naar luid van artikel 5.9.3.1, § 1, van Vlarem II het exploiteren en/of het veranderen van een veeteeltinrichting uitsluitend is toegelaten onder de voorwaarden bepaald in het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen en de daarbij horende uitvoeringsbesluiten; dat overeenkomstig artikel 4 van het besluit van 20 december 1995 tot uitvoering van de artikelen 33 en 34 van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen (Vergunningenbesluit) geen vergunning kan worden verleend aan niet-bestaande landbouw- of veeteeltinrichtingen, tenzij de nieuwe inrichting gepaard gaat met de volledige stopzetting van een bestaande veeteeltinrichting of indien het gaat om een inrichting die hoort bij een onderwijsinstelling of bij een openbare onderzoeksinstelling; dat genoemde uitzonderingen te dezen niet toepasselijk zijn;

2.1.3. Overwegende dat wordt vastgesteld dat de verzoekende partij in geen van de aangevoerde middelen betwist dat haar inrichting geen bestaande veeteeltinrichting betreft; dat zij enkel in het tweede middel doet gelden dat zij aan de bestendige deputatie in een brief van 8 april 1999 had gemeld dat een nummer bij de Mestbank "reeds verkregen werd", "dat de mest onder-tussen reeds was weggehaald en dat de nodige aanpas-singswerken in het vooruitzicht werden gesteld"; dat evenwel die elementen er niet toe kunnen leiden dat de inrichting van de verzoekende partij als een bestaande veeteeltinrichting te beschouwen is; dat, immers, naar luid van artikel 2, 7°, van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen zoals gewijzigd bij decreet van 20 december 1995 een voorwaarde om als bestaande veeteeltinrichting te worden beschouwd is dat minstens voor wat betreft het aanslagjaar 1993 vóór 29 september 1993 aangifte werd gedaan bij de Mestbank; dat de verzoekende partij het in het bestreden besluit gestelde dat voor het aanslagjaar 1993 geen mestbankaan-gifte werd gedaan en dat pas eind 1998 een aangifte voor het aanslagjaar 1998 werd ingediend niet ontkent; dat dienvolgens in het bestreden besluit prima facie er terecht wordt van uitgegaan dat de inrichting van de verzoekende partij niet als een bestaande veeteeltin-richting te beschouwen is en dat dienvolgens geen milieuvergunning kan worden verleend; dat dit motief lijkt te kunnen volstaan als rechtsgrond voor de weige-ring; dat de andere weigeringsmotieven, gestoeld op het niet genotificeerd zijn van de inrichting als een gezinsveeteeltbedrijf, op het advies van AROHM en de er in gestelde onverenigbaarheid van een gedeelte van de inrichting met het parkgebied en op "de te grote nega-tieve impact van de inrichting op mens en leefmilieu" zich vooralsnog als overtollige motieven aandienen; dat dienvolgens de kritiek op die motieven door de

verzoekende partij aangevoerd in het eerste, derde en vijfde middel niet dienstig is;

2.1.4. Overwegende dat uit hetgeen vooraangaat volgt dat het eerste, tweede, derde en vijfde middel niet als ernstig kunnen worden aangemerkt;

2.2.1 Overwegende dat het vierde middel luidt als volgt :

"28. Doordat de bestendige deputatie weigert de exploitatievergunning te verlenen.

29. Terwijl de overheid, bij monde van de stad AALST, reeds jaren de faciliteiten van verzoekster gebruikt, onder meer bij het organiseren van 'de dag van het schaap'.

Dat het bestuur op die momenten uiteraard niet piepte over deze of gene problemen.

30. Dat de overheid derhalve minstens de indruk heeft gewekt dat de constructies en faciliteiten van verzoekster perfect toelaatbaar waren.

31. Zodat de overheid, door nu de vergunning te weigeren, derhalve een onwettige beslissing neemt, die niet in redelijkheid te verantwoorden is";

2.2.2. Overwegende dat sub 2.1.2. en 2.1.3. werd gewezen dat aangezien de inrichting van de verzoekende partij prima facie niet als een bestaande veeteeltinrichting te beschouwen is, de verwerende partij niet anders kon dan de vergunning te weigeren; dat, gelet op de gebonden bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikte, er geen sprake kan zijn van de schending van het redelijkheidsbeginzel doordat de stad Aalst "een indruk heeft verwekt"; dat, overigens, de verzoekende partij eraan voorbijgaat dat het niet de beslissing is van het college van burgemeester en schepenen van de stad Aalst die in het geding is, maar deze van de bestendige deputatie;

Overwegende dat geen van de aangevoerde middelen ernstig is; dat derhalve aan de eerste voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de

gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen maart tweeduizend, door :

Mevr. M.-R. BRACKE,
A. WIJNANTS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.